

[Udenrigsministeren.]

forbindelsesofficerer for De Forenede Stater, og den nordatlantiske oceangruppe, der har sæde i Washington, og som foruden Danmark omfatter De Forenede Stater, Canada, Storbritannien, Frankrig, Norge, Island, Belgien, Holland og Portugal, d. v. s. alle deltagerlandene undtagen Italien og Luxembourg. Det er navnlig hensynet til Grønland, der har bevirket, at Danmark er medlem af denne gruppe.

Yderligere findes der en vesteuropæisk gruppe bestående af Bruxellesmagterne: Storbritannien, Frankrig, Belgien, Holland og Luxembourg, en Middelhavsgruppe bestående af Frankrig, Italien og Storbritannien, og en amerikansk gruppe, der består af Canada og De Forenede Stater.

De regionale planlægningsgrupper har til opgave at udarbejde detaljerede planer for forsvaret af det pågældende område på grundlag af de generelle anvisninger, der gives af militærkomiteen, og i overensstemmelse med en generel forsvarsplan for det nordatlantiske område, som rådet vedtog på et møde i Washington den 6. januar 1950, hvor de europæiske lande var repræsenteret af deres ambassadører i De Forenede Stater.

Direkte under forsvarskomiteen er der et militært produktions- og forsyningsudvalg, der bl. a. skal virke for fremme af effektive produktionsmetoder, standardisering af våben og udrustning samt forøgelse og bedre udnyttelse af de til rådighed stående ressourcer.

Endvidere har rådet på sit andet møde, der fandt sted i Washington den 18. november 1949, og som ligeledes bestod af ambassadørerne, oprettet en komité for finansielle og økonomiske forsvarsspørgsmål, der bl. a. har den opgave at fremsætte forslag til finansielle ordninger i forbindelse med de militære planer og med udveksling af våben og materiel mellem deltagerne indbyrdes. Denne komité, der består af de forskellige landes finansministre, er sidestillet med forsvarskomiteen.

På det møde, der fandt sted i London i forrige uge, oprettedes stedfortrædernes råd og et udvalg, der skal befatte sig med spørgsmålet om fordeling af tonnager i krigstilfælde.

Af de større arbejder, som Atlantorganisationen har udført, vil jeg nævne, at den militære komité's stående udvalg allerede i efteråret 1949 udarbejdede en generel strategisk plan for forsvaret af det nordatlantiske område. Efter at være godkendt af militærkomiteen og af forsvarskomiteen blev planen endeligt vedtaget af rådet på

dettes møde i Washington den 6. januar 1950. Denne plan danner grundlaget for hele den militære planlægning, som er en konsekvens af Atlantpagten, og den er yderligere blevet suppleret med en ligeledes af det stående udvalg udarbejdet strategisk vejledning for, som det hedder: „Nordatlantisk regional planlægning“. På grundlag af dette aktstykke foretager de enkelte regionale planlægningsgrupper nu deres planlægning.

Atlantrådets møde i London den 15.—18. maj indledtes med, hvad man kunne kalde en generaldebat. Samtlige 12 udenrigsministre tog del i denne drøftelse og fremsatte deres syn på Atlantorganisationens mål og opgaver. Et fælles og åbenbart træk for samtlige udenrigsministres udtalelser var, at de tog Atlantpagtens rent defensive karakter til udgangspunkt for deres indlæg. At Atlantpagtens formål er fredens bevarelse og opretholdelsen af det nordatlantiske områdes sikkerhed, gik som en rød tråd gennem drøftelserne.

Der var på samme tid fuld enighed om, at de demokratiske idealer, som de frie nationer tror på og lever på, er værdt at forsvare, og at de i givet fald vil blive forsvaret.

Et andet karakteristisk træk for forhandlingerne i London var, at man vægrede sig ved at acceptere den kolde krig som et permanent fænomen. Det fremgår af det efter mødet udsendte communiqué, at Atlantrådet vil udnytte enhver lejlighed, der måtte vise sig, til ad forhandlingens vej at opnå en varig løsning af de problemer, der skiller nationerne.

Men så længe en sådan løsning ikke er fundet, må fredens opretholdelse sikres på anden måde, nemlig ved et egnet militært forsvar.

Under generaldebatten berørte adskillige udenrigsministre økonomiske principper. Der var enighed om, at bestræbelserne måtte sættes ind på at sikre den økonomiske genopbygning og stadig at forbedre de sociale forhold i Atlantlandene.

For at nå dette mål er det nødvendigt, at der skabes det snævrere mulige økonomiske samarbejde mellem Atlantmagterne, og at disse landes økonomi kædes sammen med de frie europæiske landes, der deltager i det økonomiske samarbejde i Paris, OEEC-landene, men som ikke er med i Atlantpagten: Sverige, Schweiz, Vesttyskland, Østrig, Grækenland, Tyrkiet, Triest og Den irske Republik.

Der er ingen tvivl om, at en planmæssig udnyttelse af de enorme ressourcer, hvorover vore lande råder, vil muliggøre en væsentlig